

Setembre 2007

Núm. 109

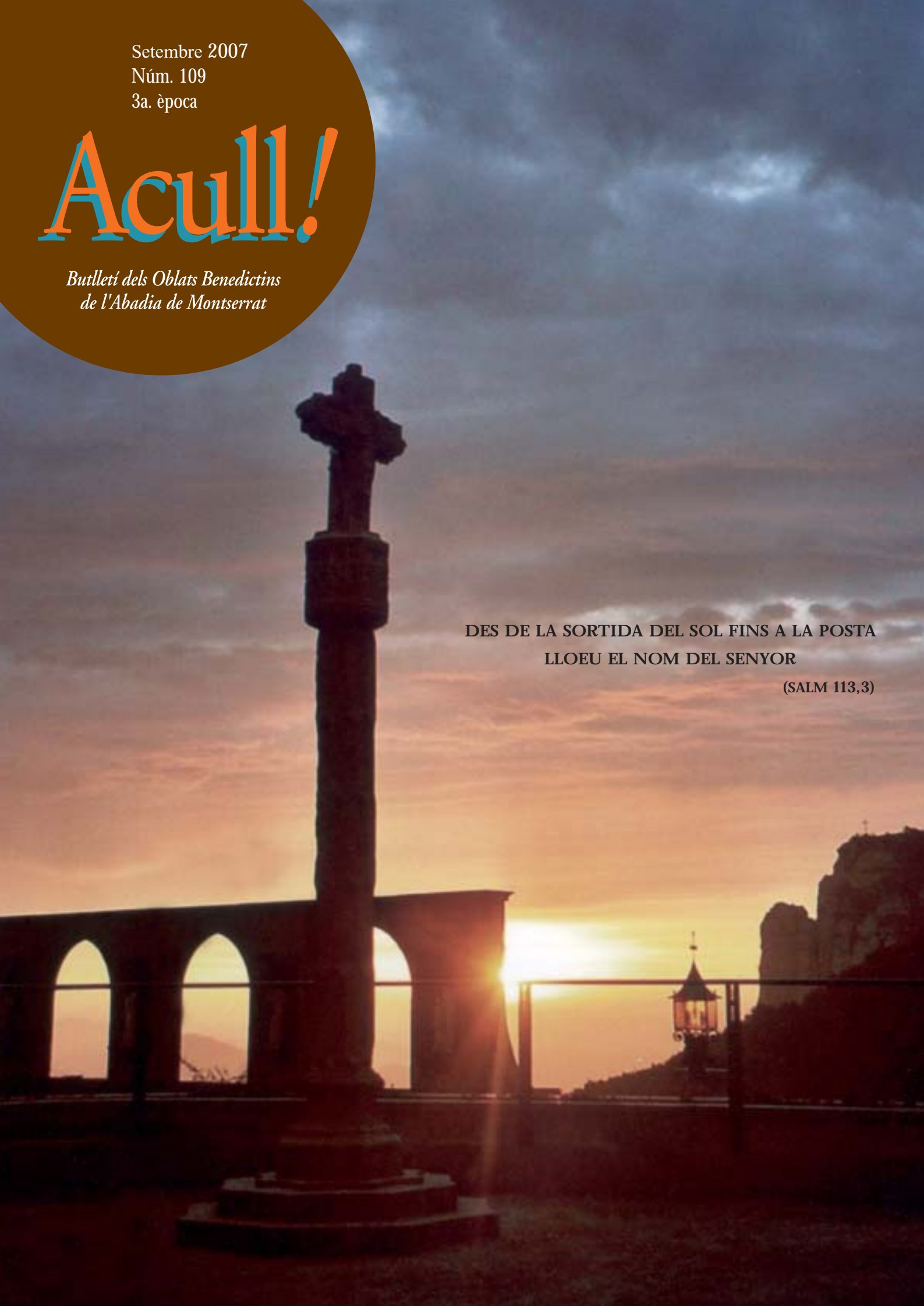
3a. època

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

DES DE LA SORTIDA DEL SOL FINS A LA POSTA
LLOEU EL NOM DEL SENYOR

(SALM 113,3)

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

SUMARI

- 3 **AL·LOCUCIÓ EN LA DOMÍNICA LAETARE DE 2007**
pare abat Josep Maria Soler
- 6 **CREURE DES DE L'AMOR**
pare abat Josep Maria Soler
- 8 **FER LA VOLUNTAT DE DÉU**
pare Sebastià Bardolet, abat
- 10 **COM ESCOLTEM LA PARAULA DE DÉU**
pare Salvador Plans
- 12 **L'AMOR, CAUSA DEL CONFLICTE DE JESÚS**
pare Joan Carles Elvira
- 13 **L'AUTORITAT DE JESÚS**
pare Andreu Marquès
- 14 **L'OBLACIÓ BENEDICTINA SECULAR**
pare Réginald Grégoire

CR — N I C A

- 16 **VIATGE A VALÈNCIA. ACOMPANYEM SET NOUS OBLATS**
Ramona Solans

NOTIFICACIONS

- 22 **ENTRADES I OBLACIONS**
- 23 **ELS NOSTRES DIFUNTS**
- 23 **CALENDARI D'ACTIVITATS 2007**

Setembre 2007
Núm. 109
3a. època

Imprimeix: Bengar Gràfiques
Lluís Companys, 62
GRANOLLERS

Dipòsit legal: B-2907-1996

AL·LOCUCIÓ EN LA DOMÍNICA LAETARE DE 2007

Pare Abat Josep Maria Soler

Bona tarda. Fa poc que ens vàrem trobar per la dominica Gaudete. També és bonic de trobar-nos aquí el diumenge Laetare, i concretament avui amb l'entrada al noviciat de sis candidats a l'oblació.

Aquest matí, quan els he rebuts, els he comentat allò que sant Benet demana als novicis i que d'alguna manera és el que hem de fer tota la vida, tant els monjos com els oblats, que és "buscar Déu de veritat". I sant Benet dona després tres característiques que indiquen si es busca Déu de veritat o no: la sol·licitud per la pregària, la sol·licitud per l'obediència –en el cas dels oblats seria allò que toca fer cada dia, les obligacions familiars, laborals, eclesials, socials...– i també buscar les coses que potser són poc significatives, que no són valorades als ulls de la gent, i menys encara per la societat, però que són petits serveis, tasques amagades, que Déu va escrivint en el llibre de la Vida i que, en aquest sentit, són també un signe de buscar Déu de veritat.

El que volia comentar aquesta tarda, en continuïtat amb això de buscar Déu de veritat, és: qui és aquest Déu, com és aquest Déu que hem de buscar de veritat? Sense intentar de fer un estudi exhaustiu de la Regla, simplement pensant una mica en

alguns textos, en trauria algunes aproximacions a la resposta de qui és aquest Déu, com és, com actua aquest Déu. I també faré una petita referència a l'evangeli d'avui, l'evangeli del "fill pròdig".

Qui és, com és aquest Déu? La primera cosa: és un Déu –i ho diu sant Benet en el Pròleg, verset 5– que "ens ha comptat en el nombre dels seus fills". No és un Déu llunyà, no és un Déu estrany a nosaltres, no és un Déu que ens mira amb indiferència, i menys encara un Déu que ens observa esperant la mínima que fem per clavar-nos garrotada –desgraciadament hi ha gent que té aquesta imatge de Déu–, sinó que és un Déu que ens ha comptat en el nombre dels seus fills. És un Déu que, abans que l'invocuem, ens diu: "Aquí em teniu". Per tant és un Déu que ens és proper. És un Déu proper. Ens ho podem mirar de dues maneres i totes dues són veritat. És un Déu que és dintre nostre, allò que de petits estudiàvem en el catecisme: "que som temples de Déu, temples de la Trinitat". És un Déu proper perquè el portem dintre pel fet de ser batejats, cristians, i de viure la fe. O també el podem veure més de fora, com un company de ruta. Tant és dintre com fora. De fet, encara que ho diu només de l'Esperit Sant, sant Pau ens parla que tenim l'Esperit a dintre, com si l'ha-

guéssim begut, i també ens envolta per fora. Com una esponja amarada d'aigua, el creient està amarat de l'Esperit, està amarat de Déu. És un Déu proper. I, a més a més, és un Déu "que ens mostra el camí de la vida". Em refereixo a dos versets del Pròleg, el 18 i el 20. És un Déu que ens és proper, i és un Déu que no ens diu: "ja t'espavillaràs" sinó que ens diu: mira, la vida ja és prou complicada, les circumstàncies de vegades són difícils, però jo sóc al teu costat i et dono una guia per caminar, per tal d'encertar "el camí que duu a la vida", no un camí qualsevol sinó el camí que duu a la plena realització de nosaltres mateixos com a persones, un camí que duu a la plenitud de la felicitat.

I com és aquest Déu que ens compta en el nombre dels seus fills, que ens és proper, que ens mostra la seva bondat, que ens mostra el camí de la vida? Encara que sembli una mica estrany podem trobar-ho, a més d'altres llocs, en un conjunt de capítols que per la nostra mentalitat ens queden una mica lluny –ja fa anys, potser podríem dir segles, que els monestirs no els apliquem al peu de la lletra perquè, i més amb la nostra mentalitat del segle XXI, ens queden molt lluny de la nostra sensibilitat– però en els

• *El retorn del fill pròdig*. Rembrandt

quals, de tant en tant, hi ha algunes perles. Com els que busquen or entre la sorra d'un riu i, de tant en tant, després de llençar molta sorra, troben un bocí d'or. Em refereixo al codi penitencial, que també conté algunes perles. Com és aquest Déu? Doncs és un Déu per l'estil del que sant Benet descriu en els capítols 27 i 28. Allà ho diu de l'abat, però ho diu de l'abat en tant que l'abat fa les vegades del Crist. I el Crist és la imatge del Déu invisible. Per tant, com és aquest Déu? És un Déu que comprèn les nostres fallades, que es carrega les nostres fragilitats, que vol que ens esmenem dels nostres pecats. Aquests capítols 27 i 28 són bonics, i si un n'estudia el voca-

bulari pensa, per exemple, en el text de la primera carta de sant Pere que cantarem avui a Vespres, o en el context de la carta als Hebreus; hi ha una semblança de vocabulari, i ens presenta en aquest cas l'abat fent les vegades del Crist, però del Crist que es carrega a sobre la feblesa i les ferides dels germans, per ajudar-los, per ajudar-nos a nosaltres, evidentment, a guarir-nos. Així, doncs, és un Déu que es carrega les nostres fragilitats, que es fa càrrec de les nostres dificultats, de les nostres infidelitats, de les nostres febleses, i que ens ofereix el perdó dels nostres pecats.

És el Déu –i passo al capítol 72, tot i que té connexions amb el Pròleg– que ens crida pel camí

de l'Evangeli a participar de la victòria de Jesucrist, i que ens hi crida a través del camí del "bon zel", és a dir, d'un camí que ens fa feliços a nosaltres mateixos, que ens pacifica, que ens unifica per dintre.

Si, deixant el text de la Regla, anem a l'evangeli d'avui, l'evangeli anomenat "del fill pròdig", em fixaré en la figura del Pare, que és el reflex de Déu. És ..., anava a dir que és un Déu tan bonàs que sembla que no tingui autoritat. Hi va el fill petit i li diu: "Dóna'm la part d'herència que em toca". I el pare, sense posar-hi cap objecció, ho fa, contra tots els criteris de la saviesa d'Israel, que deien que un pare no ha de fer això. Representa que seria un pare sense gaire autoritat. Però el que vol ensenyar-nos Jesús és una altra cosa: que és un Déu que respecta la nostra llibertat i que vol el nostre creixement, però que, com a bon educador, no ens ho dóna tot fet sinó que vol que nosaltres, en el nostre procés, anem aprenent, anem adquirint un coneixement. És un Déu, doncs, que respecta la nostra llibertat, perquè ens estima i perquè no vol forçar-nos, perquè vol que la nostra relació amb ell sigui totalment lliure per part nostra.

D'altra banda, és un Déu que continua sol·lícit; la paràbola fa com si el pare sortís cada dia a la porta a veure si el fill torna, o com si es posés dalt d'una muntanyeta d'on es veia més tros de camí per veure'l abans. I espera que retornem. Perquè estima i no ha deixat mai d'estimar. I no tan sols que retornem per després donar-nos la lliçó (ja t'ho vaig dir, per què ho has fet, etc.) sinó que no deixa que el fill acabi el

discursset que s'havia preparat per demanar perdó, i li retorna la dignitat. Penseu, en el context del poble jueu, què vol dir arribar a pasturar porcs i a desitjar menjar les garrofes que menjaven els porcs, és a dir, estar amb uns animals impurs i que suposen la màxima degradació. Això ho podem traduir en el que pot suposar de degradació humana en el moment present, i diríem que és un que ho perd tot, que ha perdut tota la dignitat. I malgrat tot, el Pare, Déu, continua estimant amb el desig de retornar la dignitat. I, quan veu que el fill torna, és impressionant el que el pare fa. L'evangelista podria dir simplement "el fill va arribar i el pare el va abraçar". En canvi, no es limita a això sinó que hi posa cinc verbs per dir què fa el pare en aquest moment. El pare, el veié, primer verb: és aquesta sol·licitud que respecta la nostra llibertat però que continua essent amatent de la nostra realitat. En veure que torna, el pare es commogué, segon verb: no li som indiferents, a Déu, i, en tant que ho hem d'expressar en llenguatge humà, hi ha aquest "commoure's", passa alguna cosa per dintre, se li remouen les entranyes. Corregué: no és el pare que es queda esperant que vingui el fill, sinó que s'avança. El veié, es commogué, corregué. Va al seu encontre, content que vingui. Quart verb: se li tirà al coll, per abraçar-lo, i, cinquè verb, el besà. Com és aquest Déu que com a oblats, com a monjos, com a cristians, hem de buscar? Doncs, és un Déu així. És un Déu que ens estima tant que és sempre sol·lícit de la nostra vida, amb un amor que sap superar totes les nostres infidelitats i sap retor-

nar-nos constantment la nostra dignitat de fills.

Tant de bo que, en aquesta Quaresma i amb vista a celebrar la Pasqua, sabéssim anar aprofundint la vivència de la nostra relació amb aquest Déu que és així: un Déu molt diferent de com se l'imaginaven els grecs, i un Déu molt diferent fins i tot de com se l'imaginava l'Antic Testament, tot i que hi ha passatges que apunten cap a aquesta imatge que ens en dona Jesús. Però tot això està molt lluny del "Déu dels exèrcits" i del Déu vencedor i totpoderós, etc. La realitat de Déu és com aquest pare que és sol·lícit, i que no desdenya rebai-xar-se –parlem en llenguatge humà– per sortir al nostre encontre, i no té por de fer el ridícul corrent i sortint al pas, a l'encontre del fill que no solament s'ha portat com un mal fill i no ha sabut valorar tot el que era l'herència del pare, sinó que, a més a més, s'ha denigrat totalment per una opció ben lliure que ha fet. Tant de bo, dic, que ho sabéssim viure –això només és un aspecte de la paràbola d'avui, que tampoc no volia comentar tota, però em sembla que n'és el nucli més important–, tant de bo que ho sapiguem viure en la nostra realitat i, sobretot, que ho sapiguem testimoniar. Moltes vegades se senten o es llegeixen coses sobre Déu, o sobre el que pot ser la fe cristiana, que estan a anys llum d'aquesta imatge de Déu que ens dona Jesús. Amb un Déu d'aquesta manera s'hi pot creure, i un Déu que actua d'aquesta manera es fa atraient. Per desgràcia moltes persones, fins i tot molta gent que ha tingut una formació religiosa, no s'han que-

dat amb aquesta imatge. Per això dic que mirem de testimoniar-lo, d'una banda amb la nostra vida, amb les nostres actituds envers els altres. Com veieu, la paràbola parla del pare, però moltes de les seves actituds són d'una mare; és un Déu que té entranyes maternals envers nosaltres. Que el sapiguem testimoniar per donar-lo més a conèixer, perquè val la pena de creure en un Déu així, perquè aquest és l'únic Déu que ens pot fer feliços ja aquí, que ens pot ajudar a viure el "bon zel", l'actitud de felicitat, de plenitud, de pau interior que ve de la fe; i, d'altra banda, és l'únic Déu que ens pot portar a ser nosaltres mateixos com a persones en la plenitud de viure com a éssers humans i també ens pot portar a la plena identificació amb Jesucrist, que és, encara que sembli que no, l'única cosa que pot satisfer profundament els anhels més íntims del nostre cor.

Desitjo que, en aquesta Quaresma, avancem per aquest camí del trobament amb aquest Déu que estima d'aquesta manera tan entranyable i tan propera a la nostra realitat humana. ✪

CREURE DES DE L'AMOR

Homilia del Pare Abat Josep Maria Soler el Diumenge de Pasqua

• *La resurrecció.* Tintoretto

“**D**'un cap a l'altre de la terra tot el món exulta ple de la gran joia de la Pasqua” (prefaci pasqual). A totes les Esglésies d'orient i d'occident avui ressona un mateix anunci: El Crist ha ressuscitat. El càntic nou de Pasqua és entonat d'un extrem de món a l'altre, al llarg de les diferències horàries, com una lloança ininterrompuda a la

Santa Trinitat: al Pare que ha ressuscitat Jesús, al Fill, al Crist, que ha vençut el pecat i la mort, a l'Esperit que infon la vida. També nosaltres, germans i germanes, exultem de joia, en aquesta casa de la Mare de Déu, celebrant el triomf de Jesucrist.

En el nostre itinerari de fe, ens sentim continuadors de *Maria Magdalena, de Pere i de l'altre dei-*

xible dels quals ens ha parlat l'evangeli. Com ells, procurem comprendre *les Escriptures* i fer-les vida per anar descobrint el pla salvador de Déu que acompanya la història humana.

L'altre deixeble que entrà al sepulcre darrere de *Pere*, i que *veié i cregué*, és un model per a la nostra fe pasqual. L'amor li fa interpretar a la llum de *les Escriptures* els signes que veu. En efecte, l'evangeli ens deia que aleshores les va entendre i va creure que *Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts*. Estima. Veu. Ho interpreta a partir de la paraula de l'Escriptura. I creu. I aquesta fe li fa possible l'encontre amb el Ressuscitat. Aquest deixeble creu davant els signes: *el sepulcre buit, el llençol d'amortallar aplanat, el mocador lligat al mateix lloc*; és a dir, uns elements indicatius que el cos difícilment podia haver estat robat. Veu això, ho interpreta des de l'Escriptura i des de l'amor, i arriba a la fe. No n'hi ha prou, doncs, només de veure per arribar a la fe. A l'inici *Maria Magdalena* i *Pere* veuen el sepulcre obert i buit i, amb tot, no creuen de seguida. L'evangeli d'avui ens ensenya que per arribar a la fe cal també l'amor a més d'acollir el testimoni de l'Escriptura.

Així ha de ser, també, el nostre itinerari de creients, del qual

el deixeble estimat és model. Ara en la Pasqua, i cada dia de la vida, interpretem els signes a la llum de Jesucrist i de *les Escriptures*, és a dir, de la Paraula de Déu. Però ho hem de fer des de l'amor. Perquè només l'amor pot entendre tot l'abast de les obres fetes amb amor, tal com s'esdevingué en *el deixeble* estimat. Ell va veure allò que havia estat signe de mort i va creure en la Vida. Nosaltres veiem aigua, oli, pa, vi... –com ho vèiem aquesta nit en el moment del baptisme i de la comunió– però, a la llum de la Paraula divina i sota l'acció de l'Esperit Sant, hi descobrim els sagraments que nodreixen la nostra fe i que ens permeten de trobar-nos amb el Crist Ressuscitat. Per això la nostra fe és objecte d'aquella benaurança pasqual que sentirem diumenge vinent: *Feliços el qui creuran sense haver vist* (Jn 20, 29).

Però, de vegades, la nostra fe es debilita. Aleshores ens conforta constatar que els apòstols i les dones que anaren de bon matí al sepulcre necessitaren un cert procés per superar la consternació i la incredulitat i arribar a creure que Jesucrist era viu. Aquest fet també ens ajuda a comprendre els dubtes i les preguntes de molts dels nostres contemporanis.

Criden l'atenció les corredisses del matí de Pasqua que trobem als evangelis. En el d'avui mateix veiem *Maria Magdalena, Pere, el deixeble* estimat que corrien; ella sortint del *sepulcre* per anar a trobar Pere, ells per anar al sepulcre. Les corredisses s'expliquen per l'astorament i la novetat de la situació. Però ens mostren, també, que la novetat

de Pasqua no es manifesta als qui es queden passius, en la inèrcia espiritual, fixats en les seves posicions tancades. Només des d'un esperit dinàmic, obert a l'amor i a la novetat sorprenent de Déu, i que no refusa posar-se en camí, podem descobrir el Crist ressuscitat.

Deixem que la joia d'aquesta Pasqua vagi envaint tots els racons del nostre ésser. Que vagi envigorint la nostra fe i vagi il·luminant el nostre interior. Així penetrarem més “al cor de l'Evangelí” i podrem cultivar “una actitud esperançada davant la situació actual” de la nostra societat, tal com demanen els bisbes de Catalunya amb motiu del 125è aniversari del Patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya. Els cristians no podem pensar, ni decidir, ni viure com si Jesucrist no existís, deixant-nos portar per criteris allunyats dels valors de l'Evangelí (cf. “Creure en l'Evangelí i anunciar-lo amb nou ardor”, 2007). Al contrari, la joia del Crist ressuscitat ens porta a prendre unes opcions concretes en consonància amb la llum i el mestratge de vida nova que trobem en ell. I des de la felicitat que ens dóna Jesucrist, voldríem fer arribar el seu encís als qui no comparteixen la nostra fe, perquè poguessin participar de la nostra joia i de la nostra esperança. Amb convicció, amb respecte i amb una actitud dialogant, hem de ser testimonis joiosos del Déu que intervé en la història, que estima la humanitat i defensa la dignitat de cada persona, que reivindica el dret dels qui són víctimes de tantes injustícies. De la mateixa manera que ha tret de la mort Jesús, després de la condemna injusta i de la pas-

sió ignominiosa, al seu moment Déu restablirà totes les coses i retornarà el dret i la dignitat a totes les persones oprimides pel pecat o per la injustícia. Mentrestant, i per correspondre a la vida nova del baptisme que hem rebut, hem de contribuir responsablement, a nivell de comportaments que “afecten tant la vida personal o familiar com les responsabilitats socials” (cf. id.), a la construcció d'un món més just i fratern. Com un signe concret d'aquesta voluntat us invitem a col·laborar al projecte social que Montserrat ha impulsat per aquest any jubilar.

“D'un cap a l'altre de la terra tot el món exulta ple de la gran joia de la Pasqua”. Si la joia de la Pasqua és tan gran, què no serà quan posem la realitat que ens anticipa? Visquem, doncs, amb tot el deler espiritual mentre esperem la plenitud del que s'inicia en la resurrecció del Senyor. I fruïm ara de la seva presència a l'Eucaristia. ✨

FER LA VOLUNTAT DE DÉU *

Sebastià Bardolet, abat

Tot comentant la riquesa de la Paraula de Déu, sant Efrem té un text magnífic, que diu:

El Senyor ha revestit la seva paraula amb les bel·leses més variades, perquè cadascú, en llegir-la, hi pugui contemplar allò que estima. El Senyor ha amagat en la seva paraula totes les riqueses, perquè cadascun de nosaltres trobi un tresor en allò que medita...

Que l'home que obté un d'aquests tresors no es pensi que la paraula de Déu només conté allò que ell hi troba; que s'adoni que ell només ha estat capaç de descobrir-hi una sola cosa entre moltes...

Alegra't, perquè t'has pogut saciar, però no t'entristeixis perquè la grandesa de la paraula et sobrepassa. L'home que té set s'alegra de beure, però no s'entristeix perquè no pot esgotar la font...

Dóna gràcies pel que ja has rebut, i no et planyis per allò que encara no has descobert. Allò que te n'has endut és la teva part; però allò que hi queda és la teva herència... ”.

(Del comentari al Diatéssaron, cap. 1, 18-19)

M'he recordat d'aquest text quan, tot preparant aquesta homilia m'he adonat que tant el text de la carta als Hebreus (10,1-10), que se'ns ha llegit abans, com l'evangeli fan una referència a l'expressió “la voluntat de Déu”. El cant inter-leccional també ens ho ha anat recordant. La nostra posició davant la voluntat de Déu hauria de ser molt semblant a la que sant Efrem ens deia que hauríem de tenir quan escutem la Paraula de Déu.

“La voluntat de Déu” és una expressió que fàcilment podem malmetre, aplicant-la de qualsevol manera i fent-la servir només per sortir del pas, com equivalent a resignació o a

explicació barata, o prenent només la part que ens afavoreix. Massa sovint justifiquem la nostra ignorància o la nostra desídia dient: “Déu ho ha volgut així”, “ha estat voluntat de Déu”,... i potser Déu n'està més lluny del que ens pensem, d'aquella determinació o d'aquell fet. En canvi, només podem advocar la voluntat de Déu si ho fem amb un cor humil i obedient i convençuts que col·laborem al pla que el Senyor s'havia proposat de realitzar en nosaltres.

Per complir la voluntat de Déu se'ns dóna la gràcia de tenir com a punt de referència la humilitat i l'obediència generosa de Crist: *No voleu oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigiu l'holocaust ni l'ex-*

piació. Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.

Quan, en la vida, hem de prendre una decisió important, quan estem discernint sobre el camí a seguir, quan cerquem sincerament quina és la voluntat de Déu, prenem com a guia la humilitat i la generositat del Fill de Déu, escutem la seva Paraula. No podem pretendre que ens ho digui tot en aquell moment, no podem pretendre entendre-ho tot de cop. Però agraïm-li el poc o el molt de la Llum que ens pot enviar. I convertim el nostre cor, perquè aquesta és la manera millor de veure la llum de la seva mirada; veurem millor què vol Déu de nosaltres.

Fem referència al fragment de l'evangeli de sant Marc que hem escoltat abans (3,31-35). Ja sabem que Jesús amb la seva reacció no intenta de cap manera rebaixar la dignitat de la seva mare ni tampoc la dels lligams familiars que ens uneixen amb aquells que portem una mateixa

sang. La intenció de Jesús és la d'ensenyar-nos –precisament amb aquesta comparació– quina dignitat tan gran té aquell que compleix la voluntat de Déu. *Tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meva parenta, la meva mare.* Diguem-ho d'una altra manera: allò que més ens acosta a Déu, allò que

ens dóna l'autèntica familiaritat amb ell, és que sapiguem acceptar la seva voluntat amb un cor dòcil i generós. Per això Maria va poder enriquir la seva virginitat i la seva maternitat excepcionals amb el gran do de la fidelitat total a la voluntat divina. Aquesta és la seva grandesa.

Amb els nostres pobres recursos intentem aprofundir la Paraula, intentem veure què vol Déu de nosaltres. Donem gràcies pel que ja hem rebut, encara que ens sembli poc; no ens planyem per allò que encara no hem descobert. Sant Efreem ens ho recordaria: *Allò que te n'has endut és la teva part; però allò que hi queda és la teva herència...*”.

Recordant els nostres germans preveres que celebren entre nosaltres les noces d'or de sacerdocí, davant el devessall de gràcia d'aquests 50 anys, m'atreviria a repetir per a ells el pensament de sant Efreem: *Dóna gràcies pel que has rebut, i no et planyis per allò que encara no has descobert. Allò que n'has copsat és la teva part; però allò que hi queda és la teva herència...*”.

*Homília pronunciada a Montserrat el dia 23 de gener d'enguany, dimarts de la setmana III durant l'any (hi concelebraven un grup de preveres en les noces d'or de llur sacerdocí).

COM ESCOLTEM LA PARAULA DE DÉU

Salvador Plans

En la paràbola anomenada de les mines –una mina era una mesura de pes– Lluc (19,11-28) ens fa una autèntica catequesi. L'evangelista pretén cridar l'atenció sobre com hem d'escoltar la Paraula de Déu. Lluc té present uns fets reals de la història d'Israel. En aquell temps tot rei vassall de Roma havia d'anar a ratificar a la ciutat imperial la seva reialesa i ser-hi reconegut per l'Emperador romà. Sabem que quan Arquelau, fill d'Herodes el Gran, va succeir el seu pare ell va haver d'anar a Roma per la investidura reial. I, mentre era allà, li van enviar uns emissaris per dir-li que no el volien per rei. Aquest fet ja ens suggereix el punt de partença de la catequesi de Lluc: posar per base uns fets que tothom podia saber i comprovar. L'evangelista és un gran pedagog que sap treure partit del que passa; i a través d'això vehicular el missatge joiós.

Aquesta catequesi fa notar en primer lloc la inquietud que vivien els deixebles de Jesús a causa de la trigança a venir de Jesús, ja que ell, el Senyor, havia promès que tornaria. Cal que tinguem present que Lluc no va conèixer personalment Jesús ni tampoc la gent de la seva generació. Lluc, doncs, es veu en la

necessitat de recordar, de fer present, amb tot el realisme, que Jesús tornarà; i que tornarà com a rei investit pel Pare del cel. Els cristians de la tercera generació, doncs, han de fer front a la realitat de trobar-se definitivament amb Jesús i de viure per tant tot fent rendir els talents amb què Déu els havia agraciat sobretot amb el do del seu Fill únic.

Lluc aprofita aquests esdeveniments històrics per fer veure a Israel fins a quin punt també ell ha refusat Jesús i la seva reialesa. Per aquest motiu el rei passarà comptes amb el poble. Lluc, doncs, pensa en el darrer judici que farà aquest rei. D'aquí l'exhortació de Lluc amb aquella benaurança, tantes vegades repetida: feliços els qui escolten la paraula de Déu i la guarden. I és que la Paraula de Déu, que cal escoltar i guardar –viure, doncs– és un autèntic do que Déu mateix ens fa. I els qui ho fan així seran com aquells servents que han invertit bé el que l'amo els va deixar. Israel, per Lluc, és com aquell servent indolent i peresós. Més, encara: que mata i apedrega els profetes. La gràcia de Lluc, en aquesta catequesi, es manifesta almenys en dos moments: primer, quan el servent indolent ens dóna ell mateix el judici que fa del seu amo, de qui tenia por: era exi-

gent perquè reclamava allò que no havia invertit i volia segar on no havia sembrat. I en segon lloc, quan ens cita la sentència que ja havia escrit en una altra ocasió (8,18), també en un context d'audició de la Paraula (Mireu, doncs, com escolteu): A tot aquell qui té, li donaran encara més; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda.

Aturem-nos un moment a comentar aquest segon aspecte. Ens hi pot ajudar una mica, a entendre aquesta sentència, el proverbi popular: Qui és ric s'enriqueix i qui és pobre s'em-pobreix. I encara aquella altra dita que fa: sempre plou sobre mullat. Allò que és important per a Lluc és precisament examinar com s'escolta, amb quina actitud, amb quina dedicació, amb quines ganes que aquesta "escolta" doni fruit abundant. I és que el coneixement de Jesús és proporcional a com l'escoltem i a com vivim i fem rendir el que ens diu: com més obrim el cor per a acollir-la, la Paraula, més rebem i més som saciats. Qui, en canvi, tanca el cor a la Paraula, o l'escolta amb una actitud indolent i gandula, més perd el poc coneixement i la poca vivència que en té; la fa infecunda i acaba per ni desitjar-la, perquè ja no n'experimenta la força; i sense la força

de la Paraula ben escoltada ja no se n'experimenta tampoc la dolcesa. Hom corre el risc d'endurir el cor; hom s'endureix, de fet, sense ni adonar-se'n. Encara que digui moltes paraules d'alta teologia, ha quedat sense l'Esperit de Déu; l'ha rebut però l'ha fet estèril. No pot fer rendir ni allò que tenia, ja que li han pres i s'ho ha deixat prendre.

Lluc, doncs, amb la seva finor

característica encara ara reclama la nostra atenció. Sobre què? Tornem-ho a dir: sobre l'acolliment de la Paraula. L'accent va, segons els entesos, del que es diu al que s'és. I s'és en la mesura que s'escolta la Paraula i d'acord amb la disponibilitat i el coratge amb què s'escolta la Paraula, una Paraula que s'ha d'escoltar amb cor bo i dòcil.

Tot do de Déu forma un circuit que s'autoalimenta. És veri-

tat: a tot aquell qui té, li donaran encara més; i també ho és que al qui no té, li prendran fins allò que li queda. Recordem-ho bé, doncs. La catequesi que ens fa Lluc amb la paràbola de les mines –que en Mateu s'anomena dels talents– pretén potser sobretot cridar l'atenció sobre com hem d'escoltar la Paraula de Déu, és a dir, d'aquella manera que la fa rendir, que la fa fecunda. ∞

L'AMOR, CAUSA DEL CONFLICTE DE JESÚS *

Joan Carles Elvira

La paràbola dels vinyaters homicides que acabem d'escoltar (Mc 12,1-12), germans i germanes, ens confronta amb una evidència: la vida de Jesús va estar tota ella travessada pel *conflicte*. Aquesta dada omnipresent en els Evangelis no ens hauria de deixar indiferents. Per això em sembla saludable que ens preguntem avui el perquè d'aquest conflicte *en allò que ens afecta a nosaltres*. Incomprendiblement Jesús va suscitar una violenta hostilitat envers la seva persona i la seva missió, i seria massa còmode per a nosaltres autojustificar-nos dient que la culpa d'aquesta hostilitat recau únicament damunt els dirigents polítics i religiosos del seu temps (damunt els vinyaters homicides de la paràbola). Una resposta així passaria per alt el veritable abast de la nostra salvació...

La referència a la vinya de la paràbola ens situa ja en la perspectiva adequada. Ens parla de com Déu va elegir Israel per a una missió universal a favor de tots els altres pobles. Una missió, però, que no va donar el fruit esperat i que de fet posava el poble de l'Aliança en un carreró sense sortida, malgrat els intents de la pedagogia divina per obrir camí a una missió cada vegada més impossible. Els creients de la Bíblia sabien interpretar correctament aquest drama: el pecat d'Israel és la figura del pecat de la humanitat, és a dir, de cadascú de nosaltres. Pecat aquí vol dir la incapacitat d'autosalvació de l'ésser humà, car allò que més neces-

sita no està a les seves mans d'aconseguir-ho: en tant que criatura, només ho pot rebre com un do. Però és precisament aquesta condició de criatura allò que provoca la seva rebel·lió...

Davant d'aquesta situació aparentment sense sortida, Déu no troba altra alternativa que la d'implicar-se ell mateix en el drama de la salvació. De fet, és el que ha anat fent sempre amb el seu poble, ja des d'Abraham. I com ho ha fet? Amb la promesa d'un fill. Ara, però, han arribat els temps finals, l'hora del Fill (amb majúscules). I és que Déu no pot implicar-se en la salvació del seu poble més que de manera

• *Crist romànic (s. XII)*.

humana. Ha de parlar el llenguatge dels homes perquè l'entenguin. Però quin home, qui de nosaltres, per tant, pot comprendre realment aquest llenguatge? Massa diví per a nosaltres de tan humà com és... El drama de la

salvació acaba essent, doncs, el drama de Déu mateix, d'un Déu vinculat estretament a la seva creació necessitada de recreació contínua perquè continuament decau. En ella i per ella, Déu es lliura cada cop més a les mans dels homes. Només així pot ser salvada la criatura humana: per l'abaixament d'un Déu que estima fins a l'extrem, fins a donar-ho tot, absolutament tot. Sí, ha arribat l'hora del Fill estimat.

Germans i germanes, no serà aquest drama d'amor el que expliqui per què la vida de Jesús de Natzaret està travessada tota ella pel *conflicte*? Qui pot entendre realment el llenguatge de l'amor fins a la creu? Vet aquí la feblesa i la grandesa del Déu-amb-nosaltres: massa humà per ésser cregut, massa diví per entrar en els nostres esquemes mentals. Jesús, veritablement un de nosaltres, és l'encarnació de l'Amor absolut, davant del qual o bé traiem totes les nostres resistències o bé ens hi lliurem amb una confiança incondicional. Espontàniament preferiríem un Déu menys humà i més majestuós; o, al contrari, un Déu menys diví i més a la mida de les nostres categories religioses. Però Déu mai no s'ha manifestat tan gran com quan es revela en el rostre humà de Jesús, el seu Fill estimat. ∞

* Homilia pronunciada a la Missa conventual el dia 4 de juny d'enguany, dilluns de la setmana IX durant l'any.

L'AUTORITAT DE JESÚS *

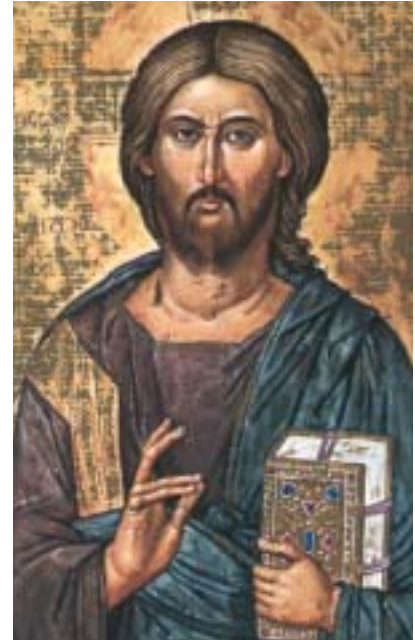
Andreu Marquès

Com tots sabem, no paren de publicar-se les més fantasioses reconstruccions de la vida de Jesús i quasi totes amb un gran èxit de vendes. En aquesta mena de reconstruccions tot, o quasi tot, és elaborat i modificat segons el gust i la moda, des del naixement fins a la mort de Jesús de Natzaret. Però hi ha dos punts que estan tan massivament testimoniats per les fonts més antigues i tan reconeguts pels especialistes que ni els autors més imaginatius no han gosat posar-los en qüestió: l'un és la bonesa de Jesús; l'altre és l'autoritat amb què Jesús parlava i actuava. I aquests dos punts són importantíssims ja que va ser per la seva bonesa i per la seva reivindicació d'autoritat que Jesús va acabar a la Creu. L'evangeli que acabem d'escoltar ens convida a reflexionar sobre el segon punt: l'autoritat de Jesús.

Ja des del començament del seu evangeli, quan presenta Jesús, sant Marc escriu: "I es meravellaven de la seva doctrina, perquè els ensenyava com qui té autoritat, i no com els mestres de la llei" (Mc 1,22). I la paraula ἔξουσία –que podem traduir per autoritat o poder– surt una pila de vegades en els evangelis aplicada a Jesús. Per exemple, està al centre de l'evangeli d'avui. S'acosten a Jesús els grans sacerdots, els mestres de la llei i els notables del poble (les tres classes que componien el sanedrí) i li pregunten: "Amb quin poder actues així? Qui te l'ha donat, aquest poder?". Jesús no va respondre –almenys directament– a la qüestió dels sanedrites, però nosaltres –que com a cristians volem acceptar l'autoritat de Jesús, el seu

poder– sí que hem d'intentar trobar una resposta.

L'autoritat o el poder de Jesús, el veiem en primer lloc en la manera com interpretava la Llei fins a oposar-se, quan calia, a la seva literalitat: "Heu sentit que es va dir als antics [...]; doncs jo us dic [...]" (Mt 5,33-34). Personalment, el poder de Jesús, el veig també en la seva voluntat i en la seva potestat de perdonar els pecats: "Confiança, fill; et són perdonats els pecats [...]" (Mt 9,2). El poder de Jesús, el podem trobar encara en la força de la seva paraula capaç de descobrir la veritable realitat sovint amagada sota aparences contràries: "Feliços els pobres, feliços els humils, feliços els qui ploren [...]" (cf. Mt 5,3-5). Poder de Jesús en la seva paraula capaç de parlar amb senzillesa de Déu i del seu Regne tot posant-lo en relació amb les situacions més corrents de la nostra vida, tal com ho va fer en moltes paràboles. Però potser el poder de Jesús –la seva ἔξουσία– es manifesta sobretot quan amb els seus gestos i amb les seves paraules ens fa Déu proper i ens permet d'adreçar-nos-hi com a Pare (dir Pare, Abba, al creador de l'univers). A més d'això, l'evangeli d'avui, on Jesús deixa sense paraula els sanedrites, ens convida a considerar encara un altre aspecte: Jesús dona la paraula a aquells que en semblaven incapaços (per exemple, als muts endimoniats, Mt 9,32-34) mentre que la pren, la paraula, a aquells que, segurs del propi discurs volien entrapar-lo. És el cas dels mestres de la llei de l'evangeli d'avui i de tantes altres controvèrsies que acaben així: "I ningú no podia respondre-li res" (Mt 22,46).

Però ens deixàrem el nucli de la nostra fe si, per acabar, no mencionàvem el poder més gran de Jesús: el poder d'acceptar la impotència, el poder de dir sí a l'absència de poder. I de fer-ho per obediència al Pare i en servei als homes. Jesús va mantenir-se fidel al seu missatge (a la Bona Nova en paraules i en obres) fins al final, fins a la mort i una mort de creu. Per això Déu el va exaltar (cf. Fl 2,8-9). I li va concedir un poder que està per damunt de tot altre poder, tal com Jesús mateix ens ho diu al final de tot l'evangeli de sant Mateu: "M'ha estat donat tot poder ἔξουσία al cel i a la terra" (Mt 28,18). I, com a Fill glorificat a la dreta del Pare, ple d'aquest nou poder, ple d'aquesta nova autoritat, ens diu: "Jo seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món" (Mt 28,20). ∞

* Homília pronunciada a la Missa conventual del 2 de juny d'enguany, dissabte de la setmana VIII (evangeli: Mc 11,27-33).

L'OBLACIÓ BENEDICTINA SECULAR *

Réginald Grégoire

• Sant Benet. Domènec Fita

1. L'oblació benedictina secular expressa un projecte d'existència cristiana, elaborat i viscut en l'esperit de la Regla de sant Benet, en la comunitat eclesial i en el propi estat: matrimoni i família, celibat o viduïtat, activitat professional o relacions socials. Per això, en l'àmbit de la tradició

monàstica i benedictina, l'oblació és una vocació apostòlica portada a terme segons l'Evangelí, en adhesió a les directrius del Magisteri eclesial, amb particular referència al decret conciliar sobre l'Apostolat dels laics (18 de novembre del 1965).

A la diversitat de vocació i per tant de ministeri hi correspon tanmateix la unitat de missió; però, igual que tots els altres compromisos eclesials, l'apostolat dels oblats, interpretat per la doctrina benedictina, implica un *servei de santificació*. Aquesta funció es caracteritza pel vincle personal a un determinat monestir.

2. Si bé és fruit d'una vocació sobrenatural, l'ideal de l'oblat benedictí secular no implica una consagració religiosa; és un *vincl e espiritual i moral*, que no comporta

drets capitulars o conventuals, i no permet ingerències en les activitats i programes de la comunitat d'afiliació.

Aquest lligam, de caràcter espiritual i ascètic, és un compromís lliure i privat, personal i definitiu, de *renovada consagració baptismal*, sense ulteriors conse-

qüències jurídiques o implicacions de consciència. Però l'oblació secular benedictina no és compatible amb la pertinença a altres formes de compromís eclesial anàleg, del gènere del Tercer Orde o d'un Institut secular, etc.

3. En tant que és afiliació espiritual a una comunitat benedictina, expressa una acceptació de la seva orientació i del seu caràcter peculiar. Després d'una petició explícita i escrita presentada al superior del monestir, que decideix d'acceptar-la o no, hi ha un període de verificació i de preparació per a l'oblació definitiva que s'allarga en els termes que decideix cada comunitat; habitualment aquest període no dura més d'un any. En el curs del "noviciat", el candidat va periòdicament al monestir per aprofundir el coneixement de l'espiritualitat monàstica i valorar la seva pròpia possibilitat d'esdevenir, allà on l'ha enviat la Voluntat de Déu, un testimoni autoritzat de la pau benedictina, en actitud de comunió amb Déu i amb la humanitat. Després, l'oblat, amb un ritu litúrgic adequat i la signatura de la cèdula d'oblació, promet un estil de vida segons l'esperit de la Regla de sant Benet i la fisonomia institucional de la comunitat d'oblació.

4. Aquest acte expressa la promesa de posar en pràctica la *conversió monàstica dels costums*, amb vista a l'animació cristiana

de l'ordre temporal. A través de trobades periòdiques, la comunitat proposa a l'oblat les ajudes derivades dels béns espirituals de l'Església. D'aquesta manera, l'oblat, ja destinat per Déu a l'apostolat mitjançant el baptisme i la confirmació, rep un vàlid sosteniment per donar testimoniatge de Crist en l'exercici dels deures seculars. Inspirant-se en els valors típicament monàstics, està atent, dins dels límits lògics determinats pel propi estat humà i professional, a viure aquests valors fora del recinte monàstic, sense ambigüitats o falsificacions: l'oblat no és un "monjo a mitges" o un monjo "a temps parcial"!

5. Sota el guiatge de l'Esperit sant, la professió monàstica significa una accentuació d'algunes notes del cristianisme; l'oblat secular benedictí és conscient d'associar-se a aquesta interpretació dels valors evangèlics, en el desig de viure amb discreció i simplicitat de cor la pròpia filiació divina adoptiva.

La seva jornada, marcada pel do de l'*Eucaristia*, és santificada per la celebració de les *Hores litúrgiques*: la pregària del matí i del vespre l'associa fraternalment al deure primari de la comunitat monàstica. La vida de pregària s'aprofundeix amb la *meditació* de la Sagrada Escripura, de la lectura dels Pares de l'Església i dels millors autors d'espiritualitat, pel *recolliment* i pel *silenci*. Aquest col·loqui amb Déu es verifica en el testimoniatge immediat en l'ambient familiar i laboral. En particular, la presència d'un oblat a la família no pot condicionar el desplegament normal de les activitats dels altres familiars: en cas contrari, el dinamisme de l'oblatió obstaculitzaria la perfecció de

la caritat. En efecte, l'ideal és la instauració de vincles autèntics amb tothom en Crist, en el respecte de les identitats particulars.

6. L'esperit d'abnegació, la delicadesa del comportament i la moderació de les exigències faciliten la comprensió i el perdó, l'afecte sincer i la confiança, la joia i l'esperança. Aquest és el significat, per a l'oblat benedictí secular, dels capítols 4 (*Els instruments de les bones obres*) i 7 (*La humilitat*) de la Regla de sant Benet. Tot expressa el bon zel que el sant patriarca recomana tan intensament: "Que no anteposin res absolutament al Crist, el qual ens dugui tots junts a la vida eterna" (c. 72).

7. La identitat espiritual de l'oblat benedictí secular implica alguns elements fonamentals:

- una contínua *recerca de Déu*,
- un esperit d'*adoració* i de silenci contemplatiu;
- una participació activa i conscient a la *litúrgia*,
- un *estil de vida penitencial i ascètic*,
- una disponibilitat al *servei* a la *gratuitat*, que és la faç actual de la pobresa;
- una actitud de *fraternitat*, en atenció al pròxim.

D'aquesta manera, l'oblat tradueix un projecte evangèlic que estarà atent a les necessitats parroquials i diocesanes; no oblidarà mai que és membre actiu del Poble de Déu i de la ciutat dels homes. La seva inserció en l'activitat quotidiana es produirà amb esperit de fraternitat universal.

8. Les virtuts que qualifiquen l'oblat deriven del carisma benedictí:

- el gust per la *lectura sapiencial*

de la Paraula de Déu, veritable pa de cada dia de l'ànima i veu de l'Esperit sant;

- una *vida moral correcta i completa*, dibuixada pels "instruments de les bones obres" (Regla, c. 4), destinats a facilitar la col·laboració en la salvació de la humanitat en Crist Ressuscitat;

- una insistència en l'*actitud interior d'humilitat i de fidelitat*, forma privilegiada d'imitació del Redemptor;

- el *respecte de tota persona i de la creació sencera*: tot és instrument de la Providència divina i mitjà de santificació, de cara al retorn al Pare sota el signe de la creu.

9. Guiat per la pròpia consciència i per un pare espiritual, segons la venerable tradició monàstica, l'oblat percep l'oportunitat de comprometre's en la *fraternitat dels oblats seculars*. En el dinamisme i en l'equilibri dels vincles de fraternitat que deriven de la "professió d'oblatió secular", cada membre del grup facilita, a títol personal i comunitari, la irradiació de l'espiritualitat viscuda per la comunitat i en comunica la vitalitat. L'oblatió benedictina secular és realment un subsidi per al creixement espiritual i per les diverses formes d'apostolat, al servei de Crist mateix. ∞

* Apèndix del llibre "Sant Benet. Del passat al futur d'Europa". Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Col·lecció *L'Espiga* 92. 2007. L'autor és monjo del monestir de Sant Silvestre, a Fabriano (Itàlia).

VIATGE A VAL...NCIA

ACOMPANYEM SET NOUS OBLATS

Ramona Solans

Enguany la nostra sortida de primavera té un caire diferent dels altres anys. No sols volem gaudir de la natura i de moments interessants des del punt de vista cultural sinó que hi donem una finalitat singular: acompanyar uns germans nostres valencians, sis d'Albalat de la Ribera i un d'Alcoi, prevere, que faran la seva oblació al seu país, concretament en una parròquia d'Alzira de la qual és rector el prevere esmentat.

Dia 12 de maig, dissabte

Així, doncs, avui, dia 12 de maig, una trentena llarga d'oblats i simpatitzants, amb el pare Jordi Castanyer, ens trobem de bon matí a l'estació de Barcelona-Sants per començar el viatge. Les obres de l'AVE ens impedeixen sortir des de Barcelona amb l'Euromed; uns confortables autocars disposats per la Renfe ens porten fins a Tarragona tot passant per l'autopista Pau Casals. A l'estació de Tarragona ja ens hi esperen set germans més i, amb un xic de retard, comencem, ara ja amb tren, l'anada a València.

Tot just arribats a València deixem el nostre equipatge a

la consigna per poder anar més lleugers al llarg de la nostra visita a la ciutat. Tenim l'alegria de trobar allí mateix a l'estació el matrimoni Josep Soler i Amparo Verdejo, oblats de Montserrat i residents a València, que amb tota la il·lusió han vingut a rebre'ns i a saludar-nos, i a desitjar-nos una bona estada a la seva ciutat; a més, ens donen a cadascú una bossa que han preparat amb material divers i alguns records de València. Els n'estem molt agraïts; tenien la intenció de poder acompanyar-nos en alguna estona d'avui o de demà però

finalment no els és possible.

La primera sorpresa per als qui visiten València per primera vegada és l'estació mateixa, el vestíbul de la qual és una joia modernista; tot l'edifici és prou singular i ben bonic.

El nostre recorregut comença per una gran avinguda que ens condueix fins als carrers antics de València i que, després de passar per davant l'Ajuntament, ens porta al Mercat municipal central, edifici notable, el qual té una façana també modernista; fem un tomb per

• *Mercat central.*

dins, sobretot per veure la gran cúpula que dona molta llum a l'interior de l'enorme nau del mercat.

Davant mateix del mercat hi ha la Llotja, un dels edificis més emblemàtics de la ciutat, Monument històric artístic nacional des del 1931 i declarat Patrimoni de la Humanitat per la Unesco el 1996. S'alça damunt una superfície rectangular, la meitat de la qual és ocupada pel gran "Saló de les columnes" o Sala de Contractació. Vuit esveltes columnes centrals i setze adherides als quatre murs formen tres naus longitudinals i tres transversals. Aquestes columnes, que recorden els cables d'amarrar vaixells, són helicoidals i s'obren com palmeres per formar la nervadura a la volta. El paviment el formen peces de marbre negre, blanc i de color canyella, que s'uneixen en alguns punts per formar estrelles de sis puntes envoltades per quadrats. Des d'aquest enorme Saló, i a través d'un petit Pati dels Tarongers, passem a l'edifici del Consolat on s'accedeix per una antiga escala de pedra exterior molt treballada; el sostre, de fusta, procedent de la Sala Daurada de la desapareguda Casa de la Ciutat, és una autèntica filigrana.

Acabada la visita a la Llotja anem vers la Catedral, a la gran plaça de la Reina. El primer edifici fou edificat sobre el solar d'un temple romà que després, durant l'època musulmana, a partir del

• Llotja

segle VIII, fou substituït per una mesquita. Després de la reconquesta de la ciutat i del Regne de València per Jaume I d'Aragó, l'any 1262, es va posar la primera pedra de l'actual catedral; la construcció va començar per la porta romànica de l'Almoïna. El seu nom li ve de la porta de la mesquita on es donaven les ajudes als pobres. En el segle XV s'aixeca la porta anomenada "dels apòstols", ja gòtica; deu el seu nom a les estàtues dels dotze apòstols que la flanquegen. Davant mateix d'aquesta porta encara ara es reuneix cada dijous al matí el Tribunal de les Aigües que jutja oralment els plets entre els agricultors de l'horta de València. L'any 1703 es cons-

trueix l'última porta, barroca, anomenada "dels Ferros" per les reixes que tanquen l'espai, com un petit atri, davant de la porta; actualment aquesta darrera és la porta principal de la catedral. Just al seu costat s'alça, majestuós, el "Miquelet", la torre campanar símbol de la ciutat de València. El seu nom ve de la gran campana, d'onze tones, dedicada a sant Miquel.

Entrem a la catedral, on ja ens esperen, i tots ens proveïm d'uns auriculars per poder escoltar bé les explicacions que ens va fent el pare Jordi, el qual proveït d'un micròfon va llegint el text que li ha estat donat per poder anar seguint tot l'itinerari de

• *Cimbori de la catedral.*

la visita. La catedral té forma de creu llatina amb tres naus i girola o deambulatori. El 1940 el cor, que era al centre de la nau principal, es va traslladar al presbiteri i, més tard, l'altar major fou col·locat al centre del creuer. El retaule major és com un gran estoig fet per al retaule de plata del segle XV i que conté la imatge de la Mare de Déu de Portaceli. Les portes del retaule van ser pintades per les dues cares a l'oli sobre taula. Té dotze escenes que es refereixen a la vida de la Verge Maria des de la trobada dels seus pares, Joaquim i Anna a la porta daurada de Jerusalem, fins a la seva dormició i assumpció al cel. Des del creuer alcem la mirada per a contemplar i comentar una

bona estona el magnífic cimbori, redescobert i restaurat fa ben poc.

Diverses capelles envolten el deambulatori i al seu centre destaca la imatge de la Mare de Déu del Cor, d'alabastre i policromada. Acabem la visita a la catedral a la capella del Sant Calze, també anomenat Sant Grial. Capella quadrada amb un bell retaule d'alabastre en el qual destaquen dotze relleus amb escenes de l'Antic i del Nou Testament. La tradició ens diu que el Sant Calze és la mateixa copa que va utilitzar el Senyor a l'última cena per a la institució de l'Eucaristia. Hauria estat portat a Roma per sant Pere, i allí hauria romàs fins que el papa Sixt II, per mediació del seu diaca sant Llorenç, oriünd

d'Espanya, l'hauria fet arribar a Osca per salvaguardar-lo de la persecució de l'emperador Valerià. Durant la invasió musulmana hauria estat amagat al monestir de San Juan de la Peña (Osca) fins que el rei Alfons V el Magnànim l'hauria entregat a la seu de València l'any 1434. La relíquia pròpiament dita és la tassa o copa de pedra àgata cornalina a la qual l'arqueologia atribueix un origen oriental del segle I. En fer el tomb per l'exterior de la catedral passem per davant del portal romànic, just davant de l'edifici del "Tribunal de les Aigües" a què ja ens hem referit anteriorment.

Com que no ens queda massa temps, en part a causa del retard amb què hem arribat a València, fem una ràpi-

• *Catedral. Trona des d'on va predicar Sant Vicent Ferrer.*

da visita a la Basílica dels Desemparats, la patrona de València, que els valencians anomenen afectuosament “la Geperudeta”. Com que avui i demà s’escau precisament la seva festa tot són celebracions i preparatius per a demà diumenge, amb molta gent, i amb enormes ofrenes florals.

A tocar de la plaça de la Mare de Déu tenim el restaurant “El Generalife” on hem de dinar. Havent dinat ja ens espera l'autocar que ens ha de portar a Alzira i que ja no ens deixarà fins demà a la tarda novament a l'estació per a agafar el tren. Travessem bona part de València i enfillem la carretera, no pas pel trajecte més directe sinó pel que, fent un xic de volta, ens permetrà de veure l'Albufera. El nostre xofer, el senyor Elies, bon coneixedor del seu país, ens va donant unes explicacions perquè entenguem el que estem veient. L'Albufera de la costa del golf de València està situada entre els rius Túria i Xúquer a la divisòria de les subcomarques de Torrent i Catarroja (Horta de València) i la Ribera. Està alimentada per deus naturals, pels barrancs de Torrent i de Picassent i pels escurriments de les hortes. Té una profunditat que oscil·la entre 1 i 5 metres. Està separada del mar per un cordó litoral de dunes, cobert de pins, i s'hi comunica per mitjà de dues boques naturals, anomenades “goles”: la del Perelló i la del Perellonet a més d'una altra, artificial, que es

regulen gràcies a comportes destinades a inundar els camps per al conreu de l'arròs.

Mentre el cotxe va avançant, davant els nostres ulls van passant extensions de terreny ja inundades, d'altres on tot just comença a entrar-hi l'aigua i d'altres que són encara camps ben abonats i que dintre de poc quedaran també inundats. Fem una parada perquè els fotògrafs puguin plasmar en llurs càmeres aquell bé de Déu d'aigua. Poc després, malauradament, un accident trenca la nostra alegria: tres turismes, un dels quals amb una caravana, han xocat davant nostre mateix, i la caravana ha quedat del tot destrossada; sembla que no hi ha cap víctima mortal però l'ambulància s'enduu dos ferits. Tenim una llarga espera fins que la grua s'emporta el cotxe que havia quedat travessat a la carretera. Continuem el viatge; ara, acabada l'albufera, tot són camps immensos de tarongers. No és temps ni de tarongina ni de taronges però els arbres són bonics amb les seves fulles brillants.

En arribar a Alzira fem uns minuts de parada a l'hotel “Reconquista” per situar-nos i deixar el petit equipatge, i de seguida anem cap a la parròquia dita dels Sants Patrons on ja ens esperen molt contents els nostres germans que dintre de poc faran l'oblació.

Ens disposem, doncs, a la celebració que ha justificat

enguany programar a València la nostra habitual excursió-convivència de primavera: acompanyar en la seva oblació set nous membres de la nostra Fraternitat d'Oblats de Montserrat. Abans de començar l'Eucaristia, que iniciarem amb la pregària de Vespres, mossèn Antoni Mezquida ens explica una mica d'història d'aquesta parròquia de la qual és rector d'ençà d'uns set anys. És dedicada als Sants Patrons, que ho són també de la ciutat d'Alzira. Es tracta dels tres germans Bernat, Maria i Gràcia, fills d'una família musulmana; Bernat, convertit al cristianisme, va fugir de casa seva i arribà al monestir de Poblet, d'on esdevingué monjo; al cap d'un temps tornà a casa seva, en un veïnat prop d'Alzira, amb la intenció de convertir i rescatar els seus germans, cosa que féu amb les dues germanes Maria i Gràcia però no amb un altre germà, el qual en saber que els tres germans havien fugit els perseguí i els matà als afores de la ciutat. Fins aquí, a grans trets, la història, que conta molts i molts altres detalls. El temple no té gaires anys ja que la parròquia, una d'entre d'altres de les que hi ha a Alzira, fou erigida fa uns cinquanta anys aproximadament.

A més del nostre grup assistiren a la celebració les esposes dels tres nous oblats casats i la mare de mossèn Antoni, també nou oblat. L'oblació tingué lloc, com

• *L'Albufera.*

pertoca, després de l'homilia, en la qual el pare Jordi subratllà d'una banda la importància del baptisme com a fonament de tots els altres compromisos que adoptem en el nostre seguiment de Jesucrist, Llum, Veritat i Vida, i, d'altra banda, la importància de l'Evangelí com a text també fonamental per a dur a terme aquest seguiment; la Regla benedictina, tan cristocèntrica, hi arrela fonament. Subratllà, encara, la nostra vinculació amb la comunitat monàstica de Montserrat, que avui ha pregat també pels nous oblats; de fet, tots ells, han volgut esdevenir oblats per estrènyer encara més els lligams que ja hi tenen, particularment o com a grup de pregària a Albalat de la Ribera, poble a tocar d'Alzira, d'ençà de molts anys. Els acompanyarem, doncs, amb la pregària i l'estima, en l'oblació de cadascun, en la lectura de la cèdula, en la signatura damunt l'altar, i en el cant del Suscipe: "Rebeu-me, Senyor, segons la

vostra Paraula i viuré; que no em vegi confós en la meua esperança".

Acabada la celebració tots plegats vam anar en un restaurant a compartir un sopar festiu. I abans de retirar-nos a l'hotel ja ens acomiadarem de tots ells, amb sentiments de goig i d'agraïment.

Dia 13 de maig, diumenge

Ja descansats i després d'esmorzar ja ens espera l'autocar per portar-nos altre cop a València. El xofer ens passeja encara una mica per Alzira, sobretot per veure, ni que sigui de l'autocar estant, restes de la muralla antiga de la ciutat. Actualment Alzira té uns 50.000 habitants. Un cop a València anem directament a la Ciutat de les Arts i les Ciències, el complex lúdic i cultural més gran d'Europa, que combina interessants continguts científics i de divulgació amb elements de diversió per a tota classe de públic.

La primera impressió, en arribar-hi, és de grandiositat, un espectacular passeig enjardinat amb vista a tot el complex. L'activitat de la Ciutat de les Arts i les Ciències és un espai en què la cultura és protagonista. Es basa en tres grans temàtiques: Arts, Ciència i Natura. Així amb la finalitat de formar tot divertint es reuneixen en els seus 350.000 m² el Palau de les Arts Reina Sofia, l'Umbracle, l'Hemisferi, el Museu de la Ciència i l'Oceanogràfic. La majoria de nosaltres ens decidim per l'Oceanogràfic, que ens invita a viatjar pels principals mars i oceans del Planeta. Més de 40.000 exemplars de 500 espècies diferents poblen nou torres submarines que estructurades en dos nivells representen els ecosistemes més emblemàtics del Planeta. Quan hi arribem és a punt de començar una exhibició de dofins en el que es considera el delfinari més gran d'Europa: les cinc piscines de què es compon contenen 26 milions de litres d'aigua. El delfinari està destinat a l'estudi i a l'exhibició d'un grup de dofins mulars amb què, gràcies a la destresa d'una colla de joves ensinistradors, podem conèixer les sorprenents habilitats, els comportaments i els agilitats moviments d'aquests mamífers. L'espectacle ens ha complagut molt. A continuació iniciem la visita dels diferents aquaris, tant de mars temperats com tropicals: una simfonia de peixos de multitud de colors, mides i formes. Sovint

ens veiem rodejats, fins per dalt i per baix, pels diversos tipus de peixos, com si ens trobéssim dins mateix del mar.

Ja a l'aire lliure anem veient diferents animals que tenen també el seu hàbitat i tot caminant anem contemplant les diverses instal·lacions d'aquesta gran "Ciutat", d'aquest gran Parc, amb grans obertures a la llum i amb grans espais d'aigua. Impossible visitar-ho tot. S'acaba el temps i ens retrobem amb els que han fet un altre recorregut, bàsicament un llarg itinerari a cavall d'un trenet que els ha passejats pels jardins entorn del Túria.

Dinem en un hotel molt a prop d'on hem passat el matí. Després del cafè ja ens espera l'autocar per emprendre un llarg itinerari per la ciutat. El senyor Elies, el xofer, ens va ensenyant interessants racons de la capital valenciana. Ens explica que després del desbordament del Túria, l'any

1954, es desvià el seu curs i l'amplíssim lloc ha quedat amb els seus ponts i amb bonics jardins. Seguint el recorregut parem uns minuts a les Torres de Serrans, que era la porta nord de la muralla medieval cristiana de la ciutat, situada vora l'antic llit del Túria davant del pont del mateix nom. És un dels monuments més representatius de la ciutat. Entre els edificis que anem veient destaca el Palau dels Marquesos de Dos Aigües, edifici xurriguesc, avui Museu de la Ceràmica. Ja camí de l'estació s'alcen les Torres de Quarts, porta monumental també del recinte medieval de València, d'estil ogival; a la seva façana s'aprecien marques de projectils llançats contra la ciutat durant diversos assetjaments.

Arribats a l'estació donem les gràcies al senyor Elies que ens ha fet conèixer una mica bona part de la ciutat. I ja ben aposentats al tren ens prometem tres hores de descans...

però a pocs quilòmetres de València, primera parada: l'altaveu interior ens indica que hi ha una avaria que esperen resoldre aviat... però va passant l'estona i ja portem cinc quarts parats! Finalment l'Euromed segueix el seu camí però arribarem a Barcelona passades les deu de la nit. Primer ens han comunicat que ens tornaran l'import complet del bitllet, però finalment ens diuen que com que el tren ha agafat més velocitat i probablement el retard no passarà d'una hora el retorn del bitllet serà del 50%! En arribar a Barcelona tothom, fent-hi un xic de gresca, està pendent del rellotge: passa, segon més segon menys, prop d'un minut d'una hora de retard... Veurem com acabarà la cosa.

Volem acabar aquesta crònica amb uns fragments de la carta que els bons amics oblats, el matrimoni Soler, han tingut l'amabilitat de dirigir-nos juntament amb aquells records que ja hem esmentat abans:

"Estimat germà que véns del cap i casal, que és l'abadia de Montserrat, sigues benvingut a València. Et desitgem que la teva estada sigui fructífera en el relax i l'acompanyament dels nous germans oblats d'Alzira. (...) Sigau feliços entre nosaltres, disfruteu de la nostra acollida i torneu a les vostres llars amb pau i concòrdia. (...) Una abraçada: Amparo Verdejo i José Soler. ∞

• Alzira, parròquia dels Sants Patrons.

NOTIFICACIONS

ENTRADES I OBLACIONS

El 18 de març, Domínica Laetare, després de la Missa Conventual a Montserrat, tingué lloc al Cambril l'entrada d'aquests sis nous novicis:

Montserrat MUNS BOATELLA, de *Perafita*

Paquita PADRÓS PRAT, de *Manresa*

Lluís RIUS FERNÁNDEZ DE ROCES, de *Manresa*

Elvira PONS PONS, de *Beniatjar*

Rosa Maria SANMARTÍ CARRÉS, de *Manresa*

Elena SANZ FUENTES, d'*Avilés*

El 12 de maig, dissabte, dins l'Eucaristia celebrada a la parròquia dels Sants Patrons d'Alzira (València), van fer l'oblació aquests nostres germans l'entrada dels quals havia tingut lloc el dia primer de març a Albalat de la Ribera:

Josep-Ramon CHORDÀ CABRERA, d'*Albalat de la Ribera*

Eliseu DASÍ DASÍ, d'*Albalat de la Ribera*

Adrià FUERTES DASÍ, d'*Albalat de la Ribera*

Eduard JUAN GONZALVO, d'*Albalat de la Ribera*

Robert LLOPIS MONTAGUT, d'*Albalat de la Ribera*

Antoni MEZQUIDA SEMPÈRE, prevere, d'*Alcoi*

Francesc-Xavier MONTAGUD GONZALVO, d'*Albalat de la Ribera*

NOTIFICACIONS

ELS NOSTRES DIFUNTS

OBLATS

Maria Carme CLARAMUNT LACUEVA
Manuel CLARIANA REGÀS
Domènec COLL MARTÍNEZ
Joan CREUS GARRIGA
Jaume RIBAS ILLA

FAMILIARS

Manuel RIERA CLAVILLÉ, germà de l'Adela RIERA
Josep FARRÀS COROMINAS, germà de la Pilar FARRÀS
Josep Oriol MASSIP I GARRIGA, nebot de la Carme MASSIP
Antoni RAMON MIMÓ, fill d'Antoni RAMON CLUSELLA
Josep ARGES BASART, prevere del bisbat de Girona, durant alguns anys molt vinculat als oblats de Montserrat i als viatges a Terra Santa.

CALENDARI D'ACTIVITATS 2007

OCTUBRE 10-14 EXERCICIS ESPIRITUALS

NOVEMBRE 14 Inscripcions: Regla B. / Recés / Domínica Gaudete

NOVEMBRE 15 EUCARISTIA - Conferència a LESTONNAC - 2/4 de 8 del vespre

NOVEMBRE 24/25 REGLA B. (12h. matí) / RECÉS (4h. tarda)

DESEMBRE 16 DOMÍNICA GAUDETE

Inscripcions: Faustina FONT - Tel. mòbil 653 34 35 62 / dia indicat a partir de les 9 del vespre

Informació General: Ma. Dolors TRESSERRAS - Tel. mòbil 656 40 80 57

Informació Tresoreria: Ramon BORRELL - Tel. mòbil 617 40 80 83

- A partir del primer d'octubre, de dilluns a divendres, Ràdio Estel retransmet en directe, a 2/4 de 8, les Laudes des de Montserrat.
- A finals de setembre han entrat a Montserrat 4 nous postulants.
- Des de mig juliol la Fraternitat d'Oblats de Montserrat tenim pàgina web; aquesta n'és l'adreça: www.oblatsmontserrat.cat

L'OCIOSITAT ÉS ENEMIGA DE L'ÀNIMA,
I PER AIX— ELS GERMANS S'HAN D'OCUPAR
A UNES HORES DETERMINADES EN EL TREBALL MANUAL
I A UNES ALTRES HORES DETERMINADES EN LA LECTURA DIVINA. (...)
QUE TOTES LES COSES, PER—, ES FACIN AMB MODERACIË
PENSANT EN ELS MÉS FEBLES

(RB 48,1,9)

